

13⁴² : הטיעון

פרטיכ ל ססנוגרמי
של החייקצות לקראה שיחה המסכמת
של ראש-המשלה עם פלמקיסוינגר.
חל-אביב. 3.11.1973

נכחו: מ"מ רה"מ י. אלון, השרים א. אבן, ח. בר-לב, י. גלילי, מ. דיין;
ר"א ד. אלקזר, מר צ. זמיר, תא"ל י. רביב, מר א. מזרחי, סא"ל א. בראון, סא"ל א. שלו,
מר איתן בנצור.

רשמה: מיחקה יפה.

מ"מ רה"מ י. אלון: צביק"ה - מה מספרים לך החברים שלך?
מר צ. זמיר: התמונה המצטיירה היא, שקסצנריו שסדאה מתאר לעצמו הוא של שנת 1956: הוא
רוצה שהמעצמות יבצעו את ההסכם. לגבי ההסכם אין לו ספקות. הוא יעשה
מאמץ ועושה גם עכשיו מאמץ למשוך את המעצמות לענין.
כפי שאהה רואה - גם האמריקאים נלהבים להיכנס לענין, דבר שמעורר דאגה

סובייסית.

מ"מ רה"מ י. אלון: האם זו הערכה?

מר צ. זמיר: זה ידוע, כלומר: ההחלפה של מהמי, שהוא ~~אמצעי-אמצעי~~ טרו-מערבי, שבא במקום
קודמו וכל החיכום הללו - זה קצה לא נוח לרוסיים. אבל עם זאת - ישנו
הסכם על 22 באוקטובר, שהוא רואה את עצמו בן-חורין לדאוג לקיומו. מבחינתו הוא רואה את עצמו
בן-חורין בכל עשה להפך את המסקת-האש, אם צריך לקיים את ההסכם הזה. ובסך הכל - התמונה
הצבאית ידועה.

מ"מ רה"מ י. אלון: המורל גבוה במצרים?

מר צ. זמיר: אין בידי המונה כללית, וזה הלוי על פי מדובר. מבחינת המורל - הייתי אומר
שהזמן פועל לסובתנו, כי המורל אצלם נמצא בקו של ירודה. זה הרושם שלי, אף כי
יש על-כך ידיעות שונות.

הם חושבים שאצלנו המורל אינו טוב.

מ"מ רה"מ י. אלון: נפשתי עם טשטחות של שבויים ופצועים (משלחה שלהם) וכן של נעדרים.

הם הציגו עצמם כועד מעולה. ביניהם היו גם אנשים שאין להם בנים בצבא

- לא שבויים ולא נעדרים, אלא שהם "מתנדבו" לעזור למשפחות המודאגות.

נאמר לי שאחד מהם איש גח"ל והשני איש המערך. היתה אהם שיחה שהייתה

מצוי סבלנות וגם תקיפות. אם אינני סועה - הצלחנו לפרק את הועד הזה. דרשתי שהוא יתפרק, כי אם
לאו - יהיו חמשה-עשר כאלה. אמרתי לאנשים שאין להם ילדים ברשימות, שאיני יודע מה הם עושים כאן.

אמרתי שהכתובת הקולקסיבית - לא תהיה להם, אלא לכל משפחה, שישלה בעיה - ישנה האפשרות לפנות

לקצין-העיר ושם מסופח אדם מיוחד, מטעם אכ"א, שהפקידו לעזור למשפחות ^{לנודא} ~~אצלם~~ מה שניתן לוודא

על הקרובים שלהם.

הקרתי להם, שכלל שהרעש גדול יותר - הם מרעים את טעב הבנים, כי האויב

עומד על הרגישות שלנו בנושא וזה הופך להיות קלף שלהם בויכוח.

כמה מהמשפחות קבלו זאת כסיעון ששכנע. החל ביניהם ויכוח ונפרדתי מהם

ברוח טובה. הם אוכלים את עצמם, אבל ככל שניתן באוירה כזאת - נרמה לי שהצנעהי אוחסו.

מאוחר יותר צלצל אלי אחד מהמסקנים שלהם ואמר לי, שאחר השיחה אחי הם מודיעין על ביטול ההפגנה שהייתה מיועדת ליום ב'. אם יעמדו בכך - יהיה זה רווח נקי.

אצא נעבור עתה לנושא שלשמו התכנסנו כאן:

קבלתי לפני שעה וחצי או שעהיים - דו"ח המציהי מפי מוטקה גזח, שהיה כבר עיף עד מוות, בשעה 2.30 בבוקר, לפי שעונים.

ראש הממשלה שטח רק עתה לישון, כשהיא עייפה מאד, אחרי המאמץ הגדול.

הבעיות שאני מציג בפניכם, לבקשת ראש-הממשלה הן אלה: ביום ד' נוסע

קיסרינגר לקאהיר. משם הוא יפע לבקר בעוד כמה בירות ערביות ויגיע בסופו של דבר למיזרח החוק.

הוא אומר לראש-הממשלה שלנו, בשיחתם אהמול, שהיה רוצה להציע לקאהיר, מבלי

שיוכל לומר שממשלת ישראל או ראש-הממשלה התחייבה לכך, כלומר - הוא ישאיר זאת בידם כנסיון

לשכנע את ישראל לקבל את ההצעה, שאמרט מיד, דבר שנותן לו איזה מעמד במיקוח עם המצרים:

א. שישראל תקבל על עצמה נכונות עקרונית לשוב למה שקוראים קווי 22 באוקטובר

ואילו הקווים האמורתיים יקבעו בשיחות בין הישראלים והמצרים. מכל-מקום, מה שהוא מוכן להתחייב,

שאר ה"ב בהצהרות, ובעמדות שלה תגיד, שלה לא ברור היכן היה הקו ב-22 באוקטובר, אין מי שמסוגל

באופן חד-צדדי להגיד היכן הוא היה. היא דבקה במחלטת מועצה הבטחון 339, והיכן הקו - זה

ייקבע על ידי הישראלים והמצרים. הוא מעריך שהמ"מ על נושא זה ייסך זמן רב.

הוא חושב אפילו שזה ייסך חדשים, ולא שבועות. הוא אמר שאולי גם שנה

ולמעלה מזה.

הוא אמר שגם בשיחה בין בולדה וניכסון השמיע ניכסון שאלה כזאת.

דבר שני שהוא מבקש מאתנו: הוא יתחייב להשפיע על ישראל, לנסות להשפיע

על ישראל שאנחנו נסכים לסידור קבע של אספקה לא-צבאית בפיקוח או"ם בציר תנועה קבוע, בין קאהיר

לסואץ, כאשר הכביש או הציר נשאר בשליטתנו. כלומר - לא פרודור בינלאומי, או מצרי, אלא כביש

בשליטה צבאית אסטרטגית שלנו. אנו יכולים לשבת עליו או בצדדיו ולשלוש עליו, אבל שירות

תיסענה עם אספקה לא-צבאית, באופן חפשי, ואפשר גם לקבוע שתנוענה משעה עד שעה מסוימת, רק

לאור היום. אבל הפיקוח על המסענים יהיה בידי או"ם ולא בידי ישראל.

בהמורה לשתי קונצפציות אלה או בד בבד עם שתי הצעות אלה, ישחררו

השבויים ויבוסל החסגר על באב-אל-מנדב והשיס במפרץ סואץ.

הוא מודה, שגם בהצעה זו אינו רואה עדיין בטחון שהמצרים יקבלו אותה.

אולי היו מוכנים לקבל חלק מההצעות ובודאי לא יסכימו לתת את כל החמורה; א הוא מעלה, למשל, אם

אפשרות, שהמצרים יאמרו שהמורה פתיחה דרכי-שירות וכניסה למו"ם אחרי הצהרה עקרונית שלנו על

קביעת קו 22 באוקטובר, הם יתנו אספקה רשימה השבויים, אבל שבויים יוחזרו על בסיס הדדיות

כאשר יוסכם היכן תהא האסור, או שניסוג. כלומר: הוא סקפטי, אבל הוא חושב, שעליו לבוא עם הצעה,

שאינה מחייבת את ישראל כלפי מצרים, אבל הוא יכול לבוא אליהם מחוץ הנחה, שישראל תקבל זאת

אם הוא ישיג הצעה מצריה.

הוא גם לא רוצה לנצל את הס"מ הזה כדי להוכיח למדינות הערביות-ה"ש הפרו-

אמריקאיות, כמו סודיה, בעיקר, שהנה, הם מוכנים לטמוע מישראל על תביעות רציניות ואפילו אם

מדאח אינו מקבל - לפחות להקל על הסגר הנפט היחסי שהסעודים והאחרים מתחילים להטיל, לא כל כך

על אמריקה, אלא על אירופה.

הוא מודאג בכלל, יותר מאירופה כאשר לגבי אמריקה. הוא מרגיש, שהם עלולים

להפשיץ מדינות פרו-ערביות בעולם תערבי, ומפסידים את החזית האירופאית, בעיקר בגלל מחסור

היחסי בדלק.

אחר-כך הם אומרים שהייצור הצבאי שלהם לא חזר מראש את המלחמה הזאת, ולא אגר מספיק מלאי או מצאי, למפק מלחמה דינמית כזאת. יש להם גם תפיסה גדולה וגם מבטלים רבים, ואיך זה מתיישב? הוא אומר שהם יכולים אבל עובדה שהם פשמיעים גם סנטינות-לוואי כאלה, כאשר שם מדובר על הרצון שלהם לסייע ולספק. מוסקה חופב, שאולי הם רוצים ללחוץ בזה עלינו, שלא נסמוך יותר מדי על אספקה בלתי-מוגבלת (וזה גם הרושם של גולדה).

לגבי סוריה: היה לקיסי נגר פגישה עם סגן שר החוץ הסורי. הוא למד מהסורי, שאם ישראל תסכים לשובם של כל האזרחים שנפשו את השטח החדש בגולן - שנכבש על-ידינו במלחמה זו, שנחזיר להם את הגופות של החללים (הם פוענים שלא החזרנו) והמורה זאה יהנו לנו ~~אנחנו צלצא~~ רשימות מלאות של כל השבויים שבידם.

אם נסכים לחזור בהרמון לקו שקדם למלחמת יום הכיפורים, כלומר - אם נוותר על שני המוצבים החדשים ונסתפק בכתף-ההרמון, - יחזירו לנו את השבויים.

ר"א ד. אלעזר: אבקש לחזור שוב על הענין הסורי:

מ"מ רה"מ י. אלון: הם מוכנים לתת ~~אנחנו צלצא~~ רשימה מלאה של שבויינו שבאם נרשה לאזרחים שנפשו את הכפרים בשטחים הכבושים לחזור לכפריהם, לקבל את הרכוש ולעבד אדמותיהם.

אם נסכים להחזיר להם את המוצבים החדשים שלקחנו בהרמון ולחזור לקו שקדם למלחמת יום הכיפורים בהרמון - יחזירו גם את השבויים.

וידאתי שוב אם הם מתכוונים להרמון או לקו כולו, והוא אמר שמדובר על ההרמון.

לגולדה צפויה עוד מעט פגישה נוספת עם קיסינג'ר, ואז היא יוצאת, הערב בשעה 9 לפי שעונם ותחזור הנה מחר אחר הצהריים.

היא רוצה שהצבא יהיה בחמונה, כלומר: שר הבטחון ~~אנחנו צלצא~~ והרמטכ"ל, היושב-ראש ~~אנחנו צלצא~~ כאן. בעיקר מתכוונת היא לגבי הנושא של השיירות.

יש שהי אפשרויות. אני מוכן לשמוע מה אחס אומרים או לומר מה דעתי ודעה גולדה, ושיהיה זה נושא נוסף לדיון.

אני אומר כך: מלחמת יזומה (אני מדבר על יזומה באשף, ולא על הסוואות על-ידינו) - לא באה בחשבון. וזה לא בגלל המצרים ואפילו אני מחלם מהבעיות הכרוכות באכדות נוספות אצלנו, דבר שקשה לי להחלם ממנו, אלא לעתים זה הכרחי, אלא אני, שלא המיד נקטתי קו חדשני מוגזם לגבי הסובייטים, סבור שאנו מתקרבים לקו האדום לגבי ~~אנחנו צלצא~~ ההנגשות אחס. ההנגשות לא-דוקא צבאית מידית, אלא התחככות רצינית, גם אם אני ממעיט במידה ניכרת ממה שמתאר קיסינג'ר, שהוא ודאי מגזים קצת, כדי לא לרכך את עמדתנו.

לעומת זאת, אם הם יתקפו - אני אהיה בעד מכה רבה. כמובן, תלוי מהי והיכן ובאיזו עוצמה. אבל אם למשל היה נוצר מצב, שבעקבות האשף-התקפה גדולה בגזרה מסוימת נוכל גם לפגוע קשות בארמיה השלישית - עקרונות אני הייתי תומך בזה, ונשאיר לעצמי את הזכות לדעתה הסופית, כאשר אראה את המסיבות כפי שהן, כמו שכל שר אחר היה רוצה.

אמרתי מה לא זמנה כן, ~~אנחנו צלצא~~ ואומר עכשיו דבר נוסף.

לגבי השיירה: אני הייתי מוכן לתת לקיסינג'ר את הזכות להציע הצעה כזאת למצרים בתנאים הבאים:

א. החזרת כל השבויים לאלתר, בד בבד עם הנהגת השיירות, בלי שינוי הסטטוס הצבאי שלנו על הכביש.

ב. חסרה לאלתר של המצור הימי;

ג. החייבות אמריקאית להסיל ואסו על החלפת ~~אנחנו צלצא~~ הבטחון באם חוגש הצעה

3.11.73 ת"א.

מ"מ רה"מ י. אלון:

סובייסית כפי שסחורת על ידי קיסנינגר בעצמו, על-מנת לא לתח לבריה"מ מעמד יורדי של מבצעת רצון מועה"ב.

די לנו בצורה שיש לנו אתם בלי שהיא באה בטס או ס, לפחות ליטול ממנה את הגיבוי המוסרי של או"מ.

לגבי 22 באוקטובר, 4 (ואגב, כל הנאמר כאן זה אש ושרפה וחומר סודי ביותר).

ויש לנו אמון מלא גם בכל האזורים שלנו, היושבים כאן). אכאצי-אכאצי אכא

- בעיני ענין ההסגר יותר חמור מענין השבויים. מבחינה אנושית - ענין השבויים כואב לכולנו ולמשפחות הנוגעות בדבר במיוחד. מבחינת אסטרטגית ופוליטית - נושא המצור הימי חמור יותר. האפשרות להסיל מצור על מיצר - מים בינלאומי, באב-אל-מנדב, והתקום שנוצר על-ידי כך - אלה דברים נוראים. זה הופך את כל הטיעון שלנו על שארם אכאצי ל"נוני-טאנס".

השר א. אבן: אפילו לאילת אין אז כל ערך.

אש מ"מ רה"מ י. אלון: אבל אני אומר את שני הדברים בנשימה אחת: החזרת כל השבויים מכל המלחמות - מצועים ולא-מצועים, פתיתת לאלתר של חוף השיש והצבה גורם בינלאומי, אפילו

לא כוח-חירום, ולא אכפת לי שמשחתת אמריקאית תסתובב בשארם, ובמפרץ - ואני בטוח שאז לא יהיו בעיות מיוחדות ותחייבות אמריקאית לואטו על כל התלטה בנושא מועצת הכחון, שיש בה משום היתר לסובייסים לפעול פעולה חד-צדדית.

לגבי נסיגה לקווי 22 באוקטובר, אני מתנגד. אני מציע שבולדה לא תיחן לו

שום תקווה שיש שנהיה מסוגלים לחזור מהקווים הנוכחיים, אלא במסגרת של דיס-אנגייג'מנט כללי, כגזרה כזאת או אחרת, ולא אכנס לגזרות, כי חזרה לקו הקודם - פירושה מלחמה ודאית ביזמה מצרית בשעה נוחה להם, כאשר איננו יודעים היכן עומדת אמריקה.

השר ח. בר-לב: אילו קווים קודמים?

מ"מ רה"מ י. אלון: מה שהיה באמת ב-22 באוקטובר. ובעצם פירוש הדבר - הסרת הכיתור שהארמיה השלישית.

בסעיף ראשון - אני תומך בתנאים האמורים.

סעיף ב' - איני תומך ואמנם ידירנו מוסקה גזית לא היה יכול לומר לי בדיוק

מה היא סיכמה לעצמה, אבל נדמה לי שגם היא נוסה לענין השיירות. איני יכול לומר זאת בבטחון גמור, כמובן בתנאי של החזרת כל השבויים והסרת ההסגר הימי.

השר מ. דיין: אני מציע לומר לקיסנינגר תשובה שלילית ולחיות מי זה ולהיות פוכנים לכל

הזוועות והנוראות. אינני אומר זאת בלבול, אלא אם זוועת - אז זוועות. אכאצי כי

המצב כזה: קשה להם לחיות במצב הנוכחי בגלל העיר סואץ לא נוחה מאשר בגלל הארמיה השלישית.

השר י. אלון: כמה אנשים שנים שם?

השר מ. דיין: איני יודע. הם אומרים שיש להם שם עשרים אלף איש. אני חושב שזה מוגזם. אנו

יודעים שהם נשנקים קשות בענין העיר סואץ. אני מעריך ואם אתכדה - אתכדה,

שאה כל מה שיכול קיסנינגר להשיג ב-5 בחודש בקאהיר, אתכל זה ויותר מזה אנחנו יכולים להשיג

על-ידי העמדה שאנו נמצאים בה (עמדות פיסיות), עם גישה נוקשה למצרים, בלי קיסנינגר וכלי נסיגה. וזה ויותר מזה - על-שם יסוד התרשמות יום-יומית שלי מהדברים שם.

בענין השבויים אני מחשיב מאד-מאד רשימה וביקור. ענין ההחזרה - אם כבר

ענה יש אצלנו שש אלפים ומהם בעלי דרגות גבוהות הפעם, ורק ביום האחרון לקחנו ארבעה אלופים -

משנה, שכבר דברו עליהם בפגישה אחרת - מה אתם, ושלקחנו אותם אחרי הפסקת-האש - והם כבר דואגים

היכן הרביעיה הזאת ושנחזיר אותם; ואז - בסופו של דבר בענין השבויים - הם חושבים שזה קלף שאפשר להוציא ממנו את הכל תמורתו. לכן, צריך לעשות כל מה שאפשר, אבל לגופו של דבר לרדת מהחשפריה.

3.11.73 ת"א.

השר מ. דיין:

מסירת רשמה וביקור של אנשי הצלב האדום, אחר-כך אפשר לחיות בלב קל יותר בענין זה, כי בסופו של דבר נחליף ארבע-מאות או שלושה מאות שבויים שלנו בששת אלפים צבאיים שבויים שלהם, מהם בעלי דרגות. (שאלה: וענין הפצועים?) י שלהם כאן ארבע מאות פצועים והם מנוולים נבונם ויודעים שאלה שנמצאים אצלנו - חיים חיי אושר, אבל אלה שיש להם בעיר סואץ - מוכרחים יום-יום לקבל חומר פלמטי בשיירה. יש דיווח של איש הצלב האדום שהיה שם ואמר, שהמצב נורא. אמרנו לו שלא מתן מלמטה ולא מים לפני הסדר ענין השבויים; קודם שיתנו רשימה של שבויינו וביקורי הצלב האדום אצלם. ופני שאני מעריך את המצב, נכון או לא נכון - אצטמצא - נוכל, בלי באב-אל-מנדב, להשיג את כל ההישגים שקייסניגר ישיג או לא ישיג לבני השבויים ואם נחזיק הרמטית את העיר סואץ ולא נחיר שיירות האוכל והתרופות - נשיג את הדברים האלה אצל המצרים.

אם ניתן להם דרך והיא תהיה מעמיתים - פעם על-ידי נסיגה ל-22 באוקטובר

ואם ניסוג שם לגבעה שאין לה משמעות - זה ענין אחר. אבל אם ניסוג מדרך עדביה וניתן להם אפילו רק את עדביה - אזי חוץ זמן ק די מוגבל - אין פעם לכל ישיבתנו בצד המערבי של ההעלה. ומה יהיה אז? ומה יהיה מכל זה? אנו צריכים לשכת ולשמור על הפי-כביש, שאו"ם יעביר להם דרכו שיירות אוכל? וימרו את חיינו? לכן, אם לסגת מרצוננו - אפשר לעשות זאת בלי כל המדברים האלה. לדעתי - יש סיכוי טוב, שהם יפוצצו את המצב הזה על-ידי פתיחה באש. הם חיים חיים-מרורים. אנו יכולים אצטמצא לעזור להם, אם נהיה נבונים. ואם נהיה חפזות נבונים - הם יעשו זאת בעצמם ואנו חולכים עם מלית ויד על התנ"ך, שלפני 22 בחודש היה האריך קודם. וכי מה קרה עם הפסקת האש - הרי הם הפרו זאת כאשר רצו בכך. סחר הם יכינו לנו שחי רביזיות ונצטרך לסגת כאשר יהיה נוח להם.

אני חושב שיש לנו סיכוי טוב לתת להם מכה מוחצת ולתת ביטוי צבאי

להיותנו בגדה המערבית.

על כן, בלי להאריך בדברים - עלינו לומר לגולדה, שתתן לו חשובה שלילית, שאינה מיפה כחו לשום דבר כזה. כנראה שאין מה לנהל מו"ם עם קייסניגר. הוא אינו יכול להגשים את מה שהבטיח בזמנו ביחס לחילופי-צבאיים שבויים. אילו אמר שצריך על-ידי מיקוח לעשות חילופי-שבויים - היינו אומרים מיד שאיננו מסכימים לזה. אפשר לומר, שהוא מציע ואפשר לומר שהתכוון לטובה ולא יכול להגשים. אצטמצא אני מציע לא לתת לו בענין זה לנהל מו"ם בשום דבר. אנו נילחם אם נצטרך להיכנע בגלל הרוסים והאמריקאים - ניכנע. יש לנו סיכוי טוב יותר לעשות את המו"ם בינינו והמצרים על-ידי העמדות שאנו מחזיקים בהן מאשר על-ידי קייסניגר. וישנה האפשרות של התחדשות האש על-ידי פתיחה באש שלהם. אני חושש שממשלת ישראל לא תאשר פתיחה באש, אף על פי שאני ממליץ מאד, כפי שהדברים נראים לי, אבל אני רוצה לשמוע את גולדה בשובה. אבל אני מעריך שהמצרים יפתחו באש ואז יש לנו סיכוי, שהמצרים יפתחו באש עכשיו ולא צריך ללכת לשום דבר נוסף.

ביחס לענין הסוריי: אני בעד הליכה למו"ם זה. יכול להיות שהוך כדי מו"ם

- אפשר יהיה להשיג יותר ואולי אפשר יהיה להשיג שעמדות שאנו מפנים - ייכנסו אליהן אנשי או"ם ולא הם. אבל אם אמנם הם מוכנים - על זה לא הייתי מאבד זמן, כי כל יום של חקירה - זה דבר נורא ומדוע לחכות עם זה? אם הם מוכנים, שנודיע שאנו מאפשרים לכל האזרחים לחזור במיקוח אומ"ם ואז ישנה רשימת שבויים וביקור אנשי או"ם שם ובשלב שני - חילופי שבויים יחד עם פינוי עמדות שלהם על החרמון.

פ"מ רה"מ י. אלון: על שלב ראשון הודענו שלושם שאנו מוכנים.

השר מ. דיין: אני מניח שהחלק גדול מהתושבים היצטמצא האזרחים יחזרו. ישנם כאלה חסטה-עשר

אבל כאשר יחזרו ויראו מה קורה שם ויצטרכו להיכנס לאורי שכתוני בין

הרגלים - הם יאמרו חודה רבה וילכו... אבל אנו נגיד שזה ייקשה לפי הנחיות או"ם ושהם יתנו לנו את רשימת השבויים שלנו.

היה לנו נסיון רע וזר עם הסורים או המצרים. המצרי אמר לנו שהוך יום או שניים יסדיר זאת ואחר נסוג, כאשר קיבל הוראות אחרות מהבית. לכן, גם כאן - זה בסדר, אבל לפני שהאזרח הראשון בא לשפת - קודם-כל תהיה הרשימה בידי הצלב האדום ורשות לבקר אצלם חינתן ולא הסכמה עקרונית ואחר-כך שניתן לתושבים לחזור והם יראו אם לתת הסכמה מעשית או לאו. לכן, תסכמה עקרונית מראש, אבל אז יופקדו השפוח של שבויינו בידי אנשי הצלב האדום, כדי שזה ייעשה בו-זמנית. אני בעד זה שחיה אפשרות לרמסלל לשבת עם אנשי המטה, אלא שאם ימצא לנכון להכניס לחסונה, ולדון על הדבר, בעיקר כאשר ואש-הממשלה אומרת שהיא רוצה לדעת את עמדתו, ואחר-כך לסכם.

השר מ"מ רה"מ י. אלון: הרמסלל צריך ללכת אל חבריו במדים ואודה לכם אם תספחו את הדברים. ר"א ד. אלעזר: אומר משהו בענין הסורי. גם ההחלטה שנתקבלה קודם לכן - היא בניגוד לדעתי. בענין קבלת אזרחים חסרות הרשימה - אני חושב שבנקודה זו אני חולק על דעת שר הבטחון בענין חשיבות הרשימה. איני מחשיב אותה כל כך. אני מכיר את המנוולים האלה. גם כאשר נותנים רשימה והצלב האדום מבקר אצלם - הוא סבקר ואחר-כך מענים אותם חודשימים עד הביקור הבא, וכאשר נופל סייס, שכולנו יודעים שהוא נמצא שם - מענים אותו חודש ימים עם חשמל והוצאה ציפורניים וכל מהשאה רוצה. זה קרה לגרעון מגן ולבועז ולפיניה נחמני והעולם כולו ידע את שמה שלושהם ולא עזר לנו לבטרי. הוא הדין אשר לגולדוואסר, שהיה נווט וצנה במצרים. כולם ידעו שהוא נמצא שם וקבלנו אותו בארון, כי מה בעינויים. על כן, גם אחרי מסירת הרשימה - אין ערובה לשום דבר.

אני מוכן להחשיב את הרשימה ולעשות הסדר, אבל לומר שאזרחים ומוצבים בחרטון - המורה החזרת השבויים כולם בלי ליצור שלב של רשימות.

השר מ. דיין: אין אלה חילוקי-דעה בינינו. הם שהילקו זאת לשניים. אבל אם הם יאמרו שזה לוקה אצלם זמן - - -

ר"א ד. אלעזר: אמרתי שאני מסתייג מרשימות ואומר שלא נזוז אף מילימטר אחד, אלא הכל שיינתן כנגד הכל.

אנשי המטה:

מ"מ רה"מ י. אלון: הסורים עדיין לא קבלו תשובה כסורים.

השר מ. אבן: לגבי שבויים ישראלים במצרים - יש ערך לרשימה, ולביקור של הצלב האדום אצלם. זה מחזק את הסיכוי - הסביר להפסקה העינויים. לגבי סוריה - שענו שהשלושה מה ששמענו. זו אמנם הקלה גדולה, הביקורים של אנשי הצלב האדום, אבל לא לבטרי ערובה נגד ההעללות. על כן, אם ישנה אפשרות לוותר על שני המוצבים - נראה זאת כמחיר זול לשחרור שבויים ישראלים מסוריה, לעומת כל הנסיון בעבר.

ר"א ד. אלעזר: מסגת החרטון - זה מין דוב, שאיני יודע איך להחזיק בו... בלתי אפשרי לשבת שם.

השר מ. אבן: מבחינה הסטורית: השכי הסורי אינו על לוח חלק. אני זוכר שלפני שיצאה גולדה - שולחן זה הסמיך אותה לדון באש בחבילה כזאת: אספקה מפורחת של מזון - חסרות חבילה שתכלול ביסול ההסגר והחזרת השבויים. קראנו לזה "הצעות שמחה".

השר מ. דיין: אף פעם לא אמרנו "מפורחת על-ידי או"ב", אלא על-ידינו. זה הבדל עצום.

השר מ. אבן: קונצפציה של עיסקה כזאת נדונה כאן. אם הדבקנו לזה כוחרת: "הצעות שמחה", כי הוא ניסח זאת באחת השיחות עם קייסינגר, או עזריה. אני עדיין סבור, שזה

אני מציע לחזק ידיה של גולדה בכך, שלא נשקול שום הצעה שאינה מותרת שתי הבעיות של ההסגר והשבויים. אני חושש מאד שהפרדה ומעבר-זמן.

אנו יודעים כיצד מציאות מסוימת מהגבשה ומציאות זו של הסגר - בעוד שבועיים שלוש או ארבעה חתוך כל המאבק על שארם וקשרים עם איראן (שאינם פשוטים גם בלי זה והינם די קשים גם עתה) לענין חסר והוא הדין בנושא השבויים.

הרושם הוא שבחנותה זו מגיעים לאיזה שחרור או שהם נשארים שם ימים וחודשים ולא כל שכן אם קיסינג'ר סבור, ואני מאמין כפי שמעתי ממנו, שמו"ם זה ייסך שבועות וחודשים ויותר קל לומר שנויריד את ההסדרית כאן מאשר להוריד אותם. על כן, אל נקשיח את העמדה מול זה שהיינו מוכנים לקבל א"ז, כי אינו מעריך שנוכל בעצמנו, על ידי נקשות ואי-מוביליות להשיג לא את ביטול ההסגר ולא את שחרור השבויים, כלומר: על רקע של לא רק חוסר אמצעים שיתוף, אלא קרע עם ארה"ב וכל הזוועות הללו, - אילו האמנתי שחסרתן נקבל כל הדברים האלה - יש בזה פתרון, אבל אני חושש שיהיה הסגר וכל הזוועות בלי איזה עסקה.

אני מקבל את הצעה יגאל, הן הדגשה נוספת של דבר אחד, מה שמר קיסינג'ר על ווטו, שאי-השלמתו תגרור התערבות סובייטית במסוטים צבאיים בצבעי-אדום - זה מדאיג אותי לגבי נכונותו של קיסינג'ר בענין זה. כי הנכונות של ארה"ב היא רק לגבי הסלת ווטו ואי-אסאנכונות לגבי הסלת ווטו, דבר שיזמין התערבות חד-צדדית של בריה"מ.

גם בשנת 1967 היא אמרה שתמיל ונטו והסובייטים רצו בחלטה 242, שהיה איזו מנייה לכל הארצות לעזור בענין זה וחדבר היה כביכול חמים. והם שפ יכולים לבוא עמה ולראות באי-הסלת ווטו פירוש, שלא אכזב לאמריקאים אס הסובייטים יפעלו פעולה חד-צדדית. לכן, מדוע לנו את כל העיסות הזה.

אצ הפעולה הסובייטית היא ^{מסולמת} מעולם לא לקחו עליהם האמריקאים זכות לשים סימון של או"ם על מסוטים אמריקאים, אלא בריה"מ לא היתה חברה באו"ם ואז מינה או"ם את נאטו להיות צאא אצאא הקומנדר ומסוטים אמריקאים - להיות מסוטי או"ם אבל שהם יעשו כך, ואמריקה לא תמיל ווטו - יש בזה קצת הנזמה. או שהוא לא למד את הבעיה או שהוא מגזים מאד בזוועות (קיסינג'ר) ואני אצאאא בהחלט חושב שנוכל, בלי סיכון, לעצם הרעיון שייעשה מאסך כזה, לעמוד על ענין זה של הוטו.

לענין החזרה לקווים של 22 באוקטובר: אני חושב שדי אם נגיד שהואיל וגם אמריקה וגם או"ם טוענים שלא יודעים היכן זה - איך אפשר לקבל החתיבות עקרונית לסגת על דבר שאינו ידוע?

מ"ם רה"מ י. אלון: זה יישאר למו"ם עם מצרים. אמריקה לא תתן סימון היכן תקו הזה, אלא תגיד שזה ענין שצריך להתברר בין הישראלים והמצרים. הם יציעו את חשרותים הסובים של הם, להפגיש את הישראלים והמצרים. אבל אמריקה לא תתן ידה להגדרת תקו הזה במסמכותו הקריוברפית (מפתית).

כאן חשוב אם יאמרו זאת במועצה הבטחון או באיזה מוסד. כי שפתי לב לכך, שהם אמרו זאת בפומבי כמה פעמים.

- השר ה. בר-לב: הבעיות שלנו גרסוס המצרים, והטורים - הן בשלושה מישורים:
1. לטווח מידני; 2. לטווח הבינוני; 3. לטווח ארוך.
- טווח ארוך פירושו - שיחות והסדר סופי. טווח בינוני - זה מתייחס לקו או קווי המפסקת-אש, שהם לא נוחים לנו, לטווח בינוני, ואני מאמין שאינם נוחים גם להם. שתי בעיות אלה אינן כלולות בשאלות של גולדה ואיננו דנים על כך, אלא על הבעיות המידיות. בבעיות המידיות - אנחנו גרסוס מצרים: יש לנו שלוש בעיות, הסופנות אליהם ולהם - שלוש בעיות אלינו: הבעיות שלנו אליהם הן - ההסגר היפוי, השבויים הפצועים והשבויים

בכלל. הבעיות שלהם אלינו - הן ההסגר על הדביזיות המכותרות, הפצועים המכותרים בסואץ ובדביזיות השבויים בכלל.

אני חושב שהבעיות המידיות צריכות להסתדר בחחום זה.

על כן, אני סבור שאנחנו צריכים למצוא פתרון לשיירות, לדביזיות המכותרות, ואסור לנו לזוז לאיזה שהם קווים בלתי-מוגדרים. נכון שאיש לא יודע היכן הם, אבל דבר אחד ברור, שאינם זהים עם הקווים של 23 באוקטובר, ואנו נשבעים המצרים ולא נוכל לומר שהקווים הנוכחים הם אלה של 22 בחודש.

מדוע צריך למצוא פתרון לדביזיות המכותרות המורה פתרון ההסגר הימני - כי קשה

לי מאד לתאר מצב, שבהספק האש דה-פקטו אנחנו מרעיבים ומצמיאים את הדביזיות הללו, וכלום לא קורה. ~~כאשר לי מצב כזה; כאשר יש אש ולחימה - זה סיפור אחר, אבל הפסקת-~~ אש קיימת כבר כעשרה ימים וישראל הסכימה להעביר של ירה חד-פעמית.

השר י. גלילי: הרעבה ורסוס שרחרר שבויים?

השר ח. בר-לב: לא, אני אומר אספקה לדביזיות ורסוס הסרת ההסגר הימני, הסרת ההסגר של אספקה לדביזיות המורה הסרת ההסגר ימני. שבויים מצועים - זו בעיה שלנו ושבויים מצועים

מכותרים - זו בעיה שלהם. ~~אם ואצא~~ נשני הדברים האלה צריכים להסתדר בינם לבין עצמם.

קודם-כל, בענין השיירות צריך למצוא פתרון, משום שלא נראה לי שנוכל

לומר: יש שם עשרים או שלושים אלף מצרים בתנאי המס קת"א ושיירות לא יעברו. אינו יודע אם הרוסים יצבעו הליקופטרים או לאו, ואם נחתיים רוסים יתערבו או לאו. אבל אני חושב שארה"ב לא תוכל, על ענין כזה להטיל וטו. ועל כן - אני חושב שהתקשורת שלנו יכולה להיות בעלת חוקף -

השר מ. דיין: על מה התקשורת שלנו?

השר ח. בר-לב: לא ~~לאצא~~ לאפשר אספקה.

השר מ. דיין: איש אינו מציע לומר שיעצו שירעבו. השאלה בשתי נקודות:

1. לומר שם שיעברו כמו שישו במיקוח שלנו, ומה אנו מקבלים בחמורה.

היום אנו נותנים להם שיירה בלי שמץ של חמורה.

השר ח. בר-לב: לסווח מידי - יש לנו שלוש בעיות² באב-אל-מנדב, שבויים מצועים ושבויים

בכלל. ולהם יש לסווח מידי היום ואהמול וסחר שלוש בעיות: הדביזיות המכותרות,

מצועים מכותרים ושבויים בכלל.

ענין השבויים בכלל אינו לוחץ עליהם כנראה, אבל אין ספק שזו בעיה.

ששן אלמים מצרים, כולל קצונה בכירה - זו בעיה בבבילס. אני מציע לפתור את הדברים - דבר המורה דבר. נאפשר אספקה לדביזיות, אם יפתחו את ההסגר בים-סוף, לאפשר להם להוציא את הפצועים המכותרים אם יחזירו לנו שבויים מצועים שלנו. לאפשר חילופי שבויים על בסיס של חילופי שבויים.

לגבי הצורה של האספקה לדביזיות - עלינו לעמוד על כך, שיהיה מיקוח

שלנו, כמו שזה התנהל עד כה, כלומר: נהגי או"ם, והם מסכימים לכך, ואנחנו בודקים מה הולך בתוך השיירות.

אני אומר זאת שוב, בתנאי שחמורה זה הם מפסיקים את ההסגר הימני ואם

המצועים המכותרים נאפשר לנפות עם יחזירו את שבויינו הפצועים ובעקן שבויים בכלל - אני חושב ש כמו משה, שלא זו הבעיה הבערת ביותר שלנו עכשיו.

השר י. אלון: אבל אינך מתנגד שיחזירו את השבויים.

השר ח. בר-לב: אני כולי בעד ובטוח שבטופו של דבר יסתדר הדבר הזה ובהחלט יסתדר. אני

רואה זאת כדבר השלישי בסדר הדברים שהזכרתי.

אני מתנגד בכל חוקף לאיזה ויהור שהוא בענין מיש מנו היום, וכמו משה -

אני מניח שגם דוד מעריך, שאם המצרים ינסו לעשות זאת בכוח - הם ייכשלו. אני לא חושב שעלינו

אני אומר זאת כל הזמן. אינני אומר שאם ההסגר יימשך - נפיק מזה צמצום בעצמו יזמה להתחיל באש מצדנו. אבל עלינו להחזיק זאת במשפוטורה גבוהה של סיעון פוליטי וזה חיוני לכל צרה שלא תבוא.

לאחרונה: יש כאן שאלה של הערכת-הזוועות, שקשה לעשות זאת מכאן.

אני הייתי מציע - (מ"מ רה"מ י. אלון: לפי דעתי - חלק מוגזם, אבל יש בזה גם דבר רציני).

לדקדק עם ארה"ב בעניין ההתייבוחה למנוע על-ידי הווסו מצול החלטה של מועצת הבטחון, ולחזור

באמצעות על מה שעשו האמריקאים בענין קריאה בצורה של "פחות מוצדקת" מכפי שהיתה אז.

מבחינה זו אני רוצה לזרוק עוד רעיון, שאם גולדה תהיה כמצוקה, באופן שלא

תהיה לה הצדקה לתת את ההסכמה שאנחנו מוכנים לה, כי התמודדה של ביטול ההסגר ושחרור השבויים

והחזרת השבויים - לא תהיה מספקת, - לבחון גם את האפשרות של עוד שיירה חד-פעמית.

מ"מ רה"מ י. אלון: כדי שהביקור שלו יעבור בשלום שם?

השר י. גלילי: במקום ההתייבוח לשירות רצופה - תהיה תחייבוחד-פעמית נוספת.

השר א. אבן: אם הרציפות לא הבטיח לנו את כל ההבילה.

השר י. גלילי: אולי בשביל המטח הכו"מ - לאפשר עוד שיירה שמבוקרת ומסודרת על-ידינו גם

למקרה שמהיטה התפתחויות, שתאפשרנה מסקנות אחרות מצדנו.

מ"מ רה"מ י. אלון: לפני הסיכום: האם לפי דעתכם הנושא שאנו עומקים בו עכשיו - ואני מדבר רק

על שיירות ולא על השטח, כי על זה אין הילוקי-דעות, כולנו תמימי-דעים בזה כאן, - גולדה

יכולה לומר את דברה בלי להביא זאת למסשלה, או שיש לה איזה גיבוי מסשלה לזה?

השר י. גלילי: אין לזה גיבוי מסשלה.

השר מ. דיין: להספיק את קייסינגר לומר זאת בקאהיר, אין לה שום הסכמה. שיינחן להעביר

שיירות שיקוח או"מ - אין על זה שום הסכמה.

מ"מ רה"מ י. אלון: אמרתי למוסק"ה שלפי הערכתי כחבר-מסשלה - יימצאו חברי-מסשלה שלא

מתיעצים בהתייעצות הקטנה, שיאמרו: מה העניין?

השר י. גלילי: במסשלה דובר על שיירה חד-פעמית.

מ"מ רה"מ י. אלון: היא קבלה יפוי-כוח לא של שיירה אחת.

השר מ. דיין: כל זה נעשה יחד. עשו כאן קומבינציה ואמרו - שכל זה יחד. אבל שיירה זו עדיין

לא נגמרה...

אמסור אינפורמציה ואביע דעה: הווקר היתה שם פגישה, בשעה 12 בצהריים.

בפגישה קודמת המצרים שמו את הדגש על ענין העיר סואץ. הם אמרו עזבו את תארמיה השלישית ואמרו,

שמוכרחים להעביר מזון ופלסטח לסואץ והיו צעקות עד לב השמיים. עכשיו הציעו לתם מה שהציעו

והם אמרו: בסדר. הפגישה הבאה תהיה ב-6 בחודש... לפני כן אמרו שאנשים מהים ולא נותנים להם

פלסטח ואמראצא ועכשיו - לא דחו, אבל אמרו שאם החשובה יתנו ב-6 לחודש. קודם-כל שיבוא

קייסינגר לשם...

היום השתחפו בפגישה - מוליק אייל, עברון ורוב שיאון. אחסול היה טליק.

ה"א ד. אלעזר: מוליק בא במקום טליק.

השר מ. דיין: אחרי שראינו את כל ההשטעה של אמריקה, הפשיאנים מקבלי-שם - שם דבר לפני

שיגישו רשימת השבויים [יערכו ביקור ואנשי הצלב האדום] אבל השבויים וכו' ;

- לא ניתן פלסטח ולא מים ולא שום דבר, מרם לחילופי שבויים מצועים מול שבויים מצועים.

כלומר, אם יקחו את המצועים שלהם מתל-השומר והם יעבירו אלינו את המצועים - בבקשה. אבל

מצועים הם מצועים והם רוצים לפנות את אלה מהארמיה השלישית ולהעבירם לקאהיר - לא נסכים לשום

3.11.73 מ"א.

השר מ. דיין:

דבר כזה, לפני סיום המ"מ בינינו.

היום הם הגיעו לנוסחה מוסכמת: הם יתנו כל רשימת השבויים שלנו, עד

לשבוי האחרון, ופירוש הדבר - גם ביקור של אנשי הצלב האדום אצלם.

בחסרה, בנוסף לפה שהולך בשירה שם - מבחינת העיר סואץ - שבע מכוניות

ליום 8 - של מזון, רפואה, דלק וכל-מיני דברים דומים, שאינם נוראים.

אחר שהוסכם על הרכב המכוניות והכמות ועל זה שכל זה הינו פקאג-דיל,

הם אמרו שיתנו חשובה על כך ב-6 לחודש...

אם כן, זה החל בהטסריה שאין כמוה ונגמר בזה שיחיו עד ה-6 בחודש וכל

זה יכול לחכות...

כל זאת אני מוסר לכם בתור אינפורמציה.

מה בקשר לאנשי הצלב האדום?

השר א. אבן:

הם הציעו להגיע לרשימה של 64 צבאנים שמת, אלה שאינם חוקרים. הם יכולים לתת

השר מ. דיין:

את השמות האלה צבאנים כחר, והבעיה אינה עם אלה, אלא עם האחרים, שאותם דוחים

לסוף הרשימה.

יש כאן עוד טאקטיקה טובי - בין שממשיכים את קייסינגר ובין שקושים זאת כאן.

אני מציע לא להסמיק את קייסינגר ש בשום דבר, כי הוא כל נקוב לענין הזה וראינו זאת בענין

חלופי-השבויים. מכל מקום, כאשר תחזור גולדה, יש נושאים שרק ארה"ב יכולה לעסוק בזה, בינינו

אנחנו והרוסים. אילו היה אומר שאין דבר, והם מטילים את הווסו כאשר הרוסים ירצו לעשות כך או

אחרת. אבל הוא שמת שמחה רבה, שאפשר היה להעביר את הצבאנים המו"מ הנה. והנה, יש מו"מ וזה נוח

לו, אבל בענין השבויים והמזון וכו'.

בכל אופן, לגולדה יש סמכות והיא לא צריכה היחה לשאול, אבל בכל זאת -

היא שאלה אותנו. היא יכולה לומר שנתנו לה סמכות להחליט, אבל אם שואלים לדעתי: אני אומר שלא

היום כאתמול התנהגות של הממשלה אלינו. אנחנו מציעים להצעה זו של קייסינגר ניתן חשובה של ילית

ונחיה עם המציאות.

אילו יכולים היינו לגסור זאת במישרים אתם - היחא ממליץ? אני מדבר על

מ"מ רה"מ י. אלון:

פיקוח משותף, שלנו ואנשי או"מ. שיהיה קצין או"מ ליר קצין צה"ל, ויפקחו יחד.

השר מ. דיין:

אני מציע לדחות לחלוטין איזו שהיא נסיגה לקווי 22 באוקטובר.

השר מ. דיין:

הצ"מ רה"מ י. אלון: זאת היא לא מציעה.

אח זה מציע קייסינגר. אני מציע להשיב בפלילה להצעה של קייסינגר ולא של

השר מ. דיין:

גולדה.

ב. הוא לא מבטיח אפילו ווסו של ארה"ב אם יהיו חילוקי דעות על הקו של

22 באוקטובר, ושהוא יעמוד לצדנו. הוא אומר שארה"ב לא תוכל להסיל ווסו אם הרוסים יתמכו, ואף

יתנו אספקה.

בענין 22 באוקטובר, איני מציע לתת לקייסינגר שום אפשרות למו"מ בשמנו.

ענין שני הוא ענין השיירה. הצעה קייסינגר שיתנו להם זאת בפיקוח של או"מ -

זה דבר לא טוב. כאשר זה מה נחונן בפיקוח שלנו - אנו יכולים בכל יום ליצור הקריה של אש והשיירה

עומדת. צריך שיהיה לנו אמצעי להחזיק דבר זה בצורה מבוקרת. אם זה בידינו - אנו יכולים

לפוצץ זאת פעמיים ביום ולהאיש ולעשות כל מה שרוצים אנו עם זה.

אם מוסרים זאת לאו"מ - נצטרך לאצטא לפתוח באש על חיילים של או"מ, אם

זה חייל פולני או אחר. לכן, אסור לנו להוציא זאת מידינו.

אני מניח, שאם זה בידינו - זה יעודד אותם לפתוח באש וזה רצוי לנו מאד.

בזה היא רק החחזק על-ידי חוות דעתנו מה אחד, כל מה שבא לביטוי סביב שולחן זה .

השר י. גלילי: הכינוי לזה הוא - 22 באוקטובר.

מ"מ רה"מ י. אלון: בענין זה לא יהיה ויתור. אפשר לך לדון על כך במסגרת של דיון משותף על

"ריסאנגייג"מנט" על הערכות מחדש של שני הצבאות. על זה לא ידונו עדיין

היום. זה ענין לשיחות שלט, אפילו לפי קיסנינגר.

השר י. גלילי: אבל גם על סעיף 338 במועצה הבטחון, לא דניס.

מ"מ רה"מ י. אלון: איני רואה שיהיה ספק בענין זה בעמדה שלנו. אולי ישנו שר החושב אחרת,

ואז יתבטא בדיון במסגלה על נושא זה.

אין חילוקי-דעות, ואני מקווה שהבינומי טוב את שר הבטחון, שחמורת

המרת ההסגר הלכה למעשה והחזרת השבויים והפצועים השבויים נהיה מוכנים לתת לשיירות מזון לעבור

אבל בסיקוח שלנו.

כאן אולי יחו חילוקי-דעות, ואבהיר עמדהי: אני אישית לא הייתי מתנגד

שעסקיננים שלנו - הבודקים את המטען - יהיו קציני-אום, שבדיקה זו תיערך לא רק על-ידי

קצין ישראלי אם א לידו יעמוד גם קצין או"ם ויבדקו אם במכונית יש אורז או חמושה.

לעומת זאת - איני מוותר על דומיננטיות שלנו בסידורי פריקה ורפסודות

ובו"א. אם אפשר לגמור עם קיסנינגר, שעם קצין צה"ל יעמוד גם קצין פיגוי או שבדי, לא הייתי

מפוצץ אתו את הענין. אינני חושב שהיגע הזמן לפוצץ זאת עם קיסנינגר, כשהוא עדיין שר החוץ

של ארה"ב ועדיין מצלצל באזני מה שאמר שר הבטחון שלנו בכנסת, כאשר היה הדיון על השבויים

במליאת הכנסת. אנו זוכרים מה היה כאשר צריכים היינו לקבל עזרה אמריקאית בנשק.

על כן, אני מוכן ללכת אתם בתקיפות, אבל לא שלא ליקרע מהם. אני מוכן

ללכת אתם שבוענין 22 באוקטובר, עד קרע, כי זה הרע במיעוטו.

בעניןסוריה אני מסכים עם ההצעה המתוקנת של הרמטכ"ל - פקאג-דיל, לא

בשליבים, אפילו עם שני הקווים החדשים מעבר לקו הסגול לא יהיו בידי או"ם, אלא הסורים.

לבני הסעיף שאני פתחתי בו ואתם היזקתם אותו, משה והאחרים - ברור שאם הם

פוחחים באש, וזה דבר שיכול לקרות, אזי קודם-כל מקים במקום שהם פוחחים. לזה לא

צריך אפילו היתר: זה פק"ל. אבל אני אומר שאיני מוציא מכלל אפשרות, שאם יפתחו במרובוקציה

רצונית, שנמצל שעתי-כומר להנחית מכה קשה על הארמיה השלישית. זה נושא לדיון בינינו לבין

עצמנו ולא בינינו וקיסנינגר. אם נרצה לומר לו משהו בענין זה - אני סומך על כך;

אני שואל את משה, אם הקורקסיבה הזאת, שבדיקה מטענים נעשית במשותף -

מתקבלת על דעתו.

הם לא הציעו זאת.

השר מ. דיין:

הם מציעים רק את או"ם. ואנו אומרים שלא נקבל זאת.

מ"מ רה"מ י. אלון:

גם היום שאנא נוכח שם איש האו"ם. כל הנהגים שם הם אנשי או"ם.

השר מ. דיין:

יש שם משקיפים.

ר"א ד. אלעזר:

אני חושש מארוזיה. זה הולך מאחזנו לשם ולקיסנינגר ולקאהיר. הוא התחיל

השר מ. דיין:

בכך שהפיקוח יהיה של או"ם והדרך - שלנו. הצעתי לגולדה, והיא לא קבלה, ואמרה

שאינה יכולה לנסוע עם זה, אבל אני רואה זאת היוגיה מעבר לכל, שברגע שהיא חוזרת - אף מכונית

מזון לא צריכה ללכת למצרים לפני ענין השבויים. זה-הענין הזכ נגמר. היא אמרה בזמנו, שהיא

נוסעת ועכשיו היא חוזרת. ועל כן, נגיד שעברו מאה מכוניות או חשעים מכוניות, אבל עברו כבר

שבועיים או עשרה ימים ומה קורה פה?! צריך להאכיל ולהשקות אותם כאשר הם לא נותנים רשימות

של שבויים מסיבות פוליטיות. צריך לסגור זאת. צריך שהיא תאמר זאת לקיסנינגר. אתה לא יכול

